

ZARZĄDZENIE

Dnia 4 lipca 2024 r.

1. na podstawie art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych – dalej powoływana jako u.s.p., odmówić przyjęcia wniosku w zakresie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów: Sądu Okręgowego w W.– A. F., Sądu Okręgowego w Ł. – M. K. oraz asesora sądowego Sądu Rejonowego [...] w Ł. – E. K., złożonego przez M. C., z uwagi na fakt, iż ww. nie wykazała, że jest uprawnioną do tego stroną postępowania karnego;

2. na podstawie art. 135 § 4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze – dalej powoływana jako p.p., odmówić przyjęcia wniosku w zakresie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej [...] w Ł. – T. C., złożonego przez M. C., z uwagi na fakt, iż ww. nie wykazała, że jest uprawnioną do tego stroną postępowania karnego;

3. odpis zarządzenia doręczyć M. C. wraz z pouczeniem, że na zarządzenie przysługuje zażalenie do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 13 czerwca 2024 r., sygn. akt I ZI 30/24, wezwano wnioskodawczynię M. C. do uzupełnienia braków formalnych wniosku z dnia 6 czerwca 2024 r. (k. 2 - 3v) poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez

adwokata bądź radcę prawnego będącego pełnomocnikiem, stosownie do art. 80 § 2a u.s.p. oraz art. 135 § 3 p.p. oraz załączenie kopii aktu oskarżenia skierowanego do sądu powszechnego, w sprawie w której immunitet ma być uchylony (k. 8). Jednocześnie pouczone ww., iż wskazane braki formalne powinny być uzupełnione w terminie 7 dni od otrzymania niniejszego zarządzenia, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, w dniu 20 czerwca 2024 r. M. C. skierowała do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego pismo, w którym wniosła o wydanie przez Sąd Najwyższy formalnego postanowienia, w którym to orzeczeniu Sąd Najwyższy stwierdzi, że jest ona osobą nieuprawnioną do wniesienia do Sądu Najwyższego Izby Odpowiedzialności Zawodowej wniosku o wydanie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów i prokuratora wskazanych w jej wniosku (k. 17). M. C. nie przedstawiła natomiast wniosku sporządzonego i podpisanego przez adwokata bądź radcę prawnego oraz nie wskazała sprawy karnej, w której ma być uchylony immunitet i nie nadesłała kopii aktu oskarżenia przeciwko ww. sędziom i prokuratorowi, który został złożony do właściwego sądu powszechnego.

W przedstawionych realiach należy zatem stwierdzić, że M. C. nie wykazała, iż posiada status strony, to jest oskarżyciela prywatnego lub oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego, w sprawach przeciwko osobom posiadającym immunitet formalny, które zostały wskazane w pkt 1 i pkt 2 niniejszego zarządzenia, a tylko taki status uprawniałby M. C. do złożenia wniosku o wydanie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego lub prokuratora do odpowiedzialności karnej (tzw. uchylenie immunitetu formalnego sędziego czy prokuratora) i jego popierania.

Wykładnia językowa art. 13 k.p.k. nie pozostawia wątpliwości, że podmiot, który dąży do uzyskania zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osoby, co do której ustawa wymaga takiego zezwolenia, musi posiadać status oskarżyciela. Status taki np. prokuratorowi przysługuje z mocy ustawy, co wynika z art. 45 § 1 k.p.k., zaś w zakresie innych podmiotów, warunkiem jego uzyskania jest dokonanie czynności procesowej, jaką jest wniesienie aktu oskarżenia. Skutkiem wniesienia aktu oskarżenia jest zawisłość sprawy karnej przed

określonym sądem powszechnym, z powodu oskarżenia przez określony podmiot – oskarżyciela prywatnego lub subsydiarnego. Przepisy dotyczące aktu oskarżenia, przewidziane zarówno dla skargi prywatnej (art. 487 k.p.k.), jak i subsydiarnej (art. 55 § 1 k.p.k. w zw. z art. 332 i art. 333 § 1 k.p.k.), przewidują określone wymogi formalne, których spełnienie przez oskarżyciela pozwala dopiero na stwierdzenie, jakie zachowanie objęte jest skargą zasadniczą i jaka jest jego podstawa dowodowa. Jak wynika z danych znajdujących się w aktach, żaden akt oskarżenia spełniający wymogi przewidziane we wskazanych przepisach, nie został skierowany przeciwko wymienionym we wniosku sędziom oraz prokuratorowi.

Na marginesie już tylko należy wskazać, że stosownie do art. 80 § 2a u.s.p. oraz art. 135 § 3 p.p., wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego bądź prokuratora do odpowiedzialności karnej, jeśli nie pochodzi od prokuratora, winien być sporządzony i podpisany przez adwokata bądź radcę prawnego będącego pełnomocnikiem, gdyż czynność ta objęta jest przymusem adwokacko - radcowskim. Na wnioskującym ciąży też obowiązek dołączenia materiału dowodowego potwierdzającego wypełnienie przesłanki dostatecznie uzasadnionego popełnienia przestępstwa zarzucanego sędziemu, czy też prokuratorowi.

Mając na uwadze powyższe, zarządzono jak na wstępie.

[M. T.]

(r.g.)